

apv

EGLUTĒ

RUGSĒJIS - SPALIS * 2006 * SEPTEMBER - OCTOBER VOL 57 NR. 4

EGLUTĖ

RUGSĖJIS - SPALIS * 2006 * SEPTEMBER - OCTOBER VOL 57 NR. 4

PRIE EGLUTĖS SUBIRINKO:

Raudonas klevas....1
Mėnulio pasagėlė....1

Pasakų senelės pasakos
Pasakėlė apie raides....2
Apčik....3
Kaip vilkas amato mokėsi....7

Iš mūsų kūrybos....23

Galvosūkliai...33

Senolio padavimai,
legendos, istorijos
Vėlinės....14
Kaip atsirado Spalio
vardas....16
Ginčas su
Perkūnu....17
Aukso
dukatai....20

Ar žinai?....27

Juokų maišelis....32

Pirmame viršelyje: Monikos Siliūnaitės piešinys. Maironio mokykla, Lemont, IL.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 5 numeriai per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200)(ISSN 1078-411X) a magazine for children in Lithuanian language. Published 5 times a year except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$3.00, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to:

Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

RAUDONAS KLEVAS

JANINA DEGUTYTĖ

Toli toli ant aukšto kalno
klevas – raudonas šakotas.
Aplinkui kalną šaltiniai alma
ir žydi sidabro sodas.

Aušroj atbėga laukinis vėjas
ant širmo žirgo eiklaus.
Žvaigždė – išeinant – rudenio tylą
sidabro kurpaitėm apaus.

Ir vėjas laukinis priglius nuolankiai
prie beržo laukinio peties,
Ir klevas galingą nusaulintą ranką
pavargusiam paukščiui išties.

Toli toli ant aukšto kalno...

MĖNULIO PASAGĖLĖ

MARTYNAS VANILATIS

Visi beržai nupliko,-
Šalna lapus nugėlė.
Viršūnėje beliko
Mėnulio pasagėlė.

Anksti saulutė kėlės:
Šalti beržų karoliai.
Neranda pasagėlės
Auksiniai saulės broliai.

Neranda ir nekausto
Auksinio savo žirgo.
Ant rudenio apsiausto
Šalnos kerai sumirgo.

ESLUTĖ

Lietuvos nacionalinė
M. Mažvydo biblioteka

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrižk.

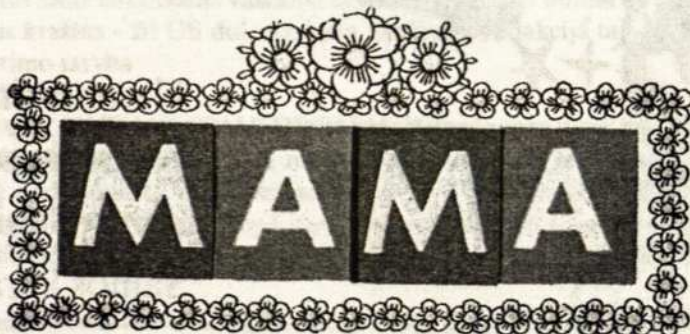
PASAKĖLĖ apie raides

Artėjo rugsėjis. Vaikai ruošėsi į mokyklą.

- Ir mes, ir mes! – subruzdavo raidynė raidės.
 - Leiskit, aš eisiu pirmoji! – spraudėsi iš raidyno raidė L.
 - Imkit mane! – cypė I.
 - Pasitraukit! – pyko P.
 - Netvarka! – nenusileido N.
 - Taigi! – ėmė brautis iš raidyno T.
- Susistumdė raidės, susipyko...
- Bee! – bjauriai bliovė B ir E.

Bet štai atėjo pirmosios klasės mokytoja, paėmė raidyną, išrinko iš jo dvi mandagiausias raides ir nusinešė į pirmą pamoką.

- Čia M, o čia – A – tarė vaikams mokytoja.
- Štai kokių gražų žodį vaikai perskaitė lontoje:

Romas Gadauskas

MA P-CIK!

Senoje daktarų knygoje parašyta, kad alergija - tai liga, nuo kurios ligonis staiga ima čiaudėti, o po to jį išberia.

Panašiai atsitiko ir Pauliui. Pačią pirmąją dieną, kai jie su Saulium, baigę mokslus darželyje ir mažumėlę pailsėję pas senelius, pasipuošę kaip į šventę, atėjo į mokyklą.

Mokykloje grojo dūdos, ir visi pirmokai gavo po gėlę. Pauliui teko balta ramunė, o Sauliui - raudona astra.

- Duok man, tu ir taip baltas, - pasiūlė Saulius.

Jie pasikeitė gėlėmis, ir Paulius liko patenkintas, nes raudona astra jam patiko labiau nei ramunė, mat ramunės auga ir senelių patvoryje. Saulius geras, tačiau svarbiausia – beveik visada atspėja, ko Paulius norėtų.

Kai dūdos nustojo groti, kalbėjo žmogus, vardu Direktorius. Visko, ką sakė, Paulius nei Saulius nesuprato, tačiau abu išgirdo, kad pirmokus mokytojai nuves į klases.

- Dabar prasidės mokslas, - pasakė Saulius

Subruzd

- sujudo, suskubo.

Cypė

- Rėkė plonu balsu.

Brautis

- Bandyti išsiveržti į priekį.

Susistumdė

- Pastūmė vienas kitą.

Bliovė

- rėkė gyvulio balsu.

Matai, kad pasakose būna daug visokių gražių senoviškų ir nevisai suprantamų žodžių. Bet nenusimink - šenelė tau paaiškins.

Pauliui ir pauostė niekuo nekvepiančią ramunę.

Jiedu susiėmė už rankų ir kartu su visa rikiuote įėjo į namą, kuris ir vadinasi mokykla. Juos vedė moteriškė ilgu kaklu su karoliais, ir Paulius pagalvojo, kad jai turėtų būti ilgai skanu, kol nuryja saldainį. Bet ar mokytojai valgo saldainius? Tuo tarpu

moteriškė atvedė juos į klasę, atsistojo prie stalo ir padvelkė kai kuo tiesiai į Paulių.

- Aš būsiu jūsų mokytoja, - tarė ji ir pridūrė: - Kiaurus metus!

Visi vaikai jau buvo susėdę į suolus, o Pauliui su Saulium teko pirmasis suolas, nes jie rikiuotėje buvo mažiausi ir klasėn įžengė paskutiniai. Kažkodėl vaikai labiausiai norėjo sėdėti paskutiniuose suoluose, ir keletas berniukų dėl to net susipešė.

Palaukusi, kol vaikai jos ėmė klausytis, mokytoja atsivertė tokį labai storą sąsiuvinį panašų į knygą.

- Čia surašytos jūsų pavardės ir vardai, - paaiškino.- Kieno vardą ir pavardę perskaitysiu, prašom atsistoti ir pakartoti.

Pirmiausia atsistojo mergaitė, kurios pavardė prasideda A raide, tokia Ajauskaitė Aistė. Visi į ją sužiuro, o mergaitė pasitaisė didelį kaspiną plaukuose ir vėl atsisėdo. Po to stojosi kiti vaikai, ir pagaliau atėjo Pauliaus eilė. Jis atsistojo, įkvėpė oro ir jau žiojosi sakyti pavardę, tačiau nespėjo.

- Lau... Pčik! A – pčik! Čik!

Klasė pratrūko juoktis, net mokytoja nusišypsojo.

- Kokia įdomi Pauliuko pavardė! Sėsk.

Paulius žadėjo teisintis, kodėl taip atsitiko, bet iš naujo užsičiaudėjo, ir teko atsisėsti.

- Saulius Lauciūnas - paskelbė mokytoja iš savo storojo sąsiuvinio.

Saulius atsistojo, pakartojo savo vardą ir pavardę ir bandė apginti brolių.

- Paulius netyčia čiaudėjo, nuo alergijos...

- Nuo ko? - neišgirdo mokytoja, o gal nesuprato to žodžio.

- Nuo jūsų kvėpalų - paaiškino Saulius paprasčiau.

Mokytoja gal ir dabar nesuprato, nes tylėjo, ir žiūrėdama čia į Paulių, čia į Saulių, vieną baltais plaukais, o kitą juodagalvį, bet iš veido visai panašius.

- Mat kaip! - ji prabilo nustebusiu balsu. - O tu kodėl nečiaudai?

- Kad aš neturiu alergijos, - rimčiausiai atsakė Saulius. - Aš ir kirpykloje nečiaudau, kur labiausiai kvėpia, o Pauliuką kerpa namie.

Įspėk mįslę

Paulius pritardamas linktelėjo galva ir pridūrė, kad čiaudėja dar ir lifte, bet tik iš ryto, kai liftu leidžiasi išsikvėpinusios tetos.

- Mat kaip, - pakartojo mokytoja ir nusiminė. - Tai kas dabar bus?

- Pčik! A-pčik! Čik! - vėl Paulius neišturėjo, nors žadėjo ne čiaudėti, o paguosti nusiminusią mokytoją, kad jis gal pripras.

- Tai gal pasodinti tave toliau, - rado išeitį mokytoja.

- Mane? - paklausė Paulius ir šį kartą nenusičiaudėjo.

- O ką gi kitą, - patvirtino mokytoja, ir Paulius visai išsigando, kad bus atskirtas nuo brolio.

- Ne, nepadės, - jis atsakė - aš suuodžiu iš toli. - Pčik! Apčik! Čik!

Net nežinojo Paulius gerai, ar iš tikrųjų tai nepadėtų, ar iš baimės jis mokytojai melavo. Kai ėjo jiedu su Saulium iš mokyklos namo, broliukai aptarė viską labai rimtai. Ne, toliau sėdėti – ne išeitis. Paulius juk iš tikrųjų uoslę turi nelyginant katinukas. Be to, juk mokytoja gali kartais priėti arčiau, nestovės juk visą laiką prie savo stalo kaip įbesta.

O išeitį rado turbūt pati mokytoja. Kitą dieną broliukai Lauciūnai buvo perkelti į kitą klasę. Jie ten ir dabar sau abudu mokosi ir nečiaudo. Apie Pauliaus alergiją čia ir žinoti niekas nežino.

Kaip vilkas amato mokėsi

ROMUALDAS BALTUŠNIKAS

Tais metais buvo labai karšta vasara. Išdžiūvo upeliai, išdegė pamiškėse žolė. Žmonės aimanavo dėl nederliaus, o žvėrys miške irgi alkani slampinėjo arba, išsitiesę po vešlesniais medžiais tysojo. Sunkiausia, berods, buvo vilkui, nes sumedžioti ką nors vakarienei tapo visiškai nebeįmanoma. Vi-

sas perkaręs, vilkas naktimis ėmė keiksnoti tokią pasaulio tvarką. Bet gana greit įsitikino, kad nuo urzgimo niekas nesikeičia. Tuomet jis nusliūkino pas lapę ir sako jai:

- Sumaniau tapti pirkliau kaip kad tu, kūma. Va, tavo kailis ir per badmetį žvilga!

„Iš tikrųjų, - ėmė sau svarstyti vilkas, - nukeliausiu, kaip daro lapė, į Turgelius ir nusipirksiu ten rinkę kepeninės dešros“.

- Norint ką nors pirkti, vilke, pirmiausia reikia turėti, ką parduoti, kitaip tik lazda užsidirbsi, - patarė jam lapė.

- Supratau, jei reikia, tai reikia...

Ir bidzendamas pakrūmėm galvoja, ką jis čia galėtų parduoti. Avinai seniai kaimiečių sušveisti, grietinės puodynės kamaroj irgi išlaižytos. Ogi va, ant kalnelio vienoj sodyboj aviliai palei tvorą geltonuoja. Prislinko vilkas arčiau, bakstelėjo nosim į

avilio dangtį ir, įkišęs vidun leteną, capt kori. Traukia, traukia, jau medus per kailį varva... bet čia kad puolė jį bitės, kad ėmė gelti iš visų pusių. Vagišius tik spruko parietės uodegą. O kitą dieną lapė jį klausia:

- Kur taip nusipenėjai per vieną dienele, vilke?

- Argi nematai, kad sutinau visas bičių sugeltas, - išsišiepė vilkas. - Jeigu dar tokį patarimą duosi, tai

geruoju, kūma, nebesusitarsim...

- Argi aš, vilkeli, patariau tau vagiliauti? Turi nuostabų balsą iš prigimimo, galėtum tapti žymiu dainininku.

“Aha, - galvoja vilkas, - gal iš tikrųjų tai mano pašaukimas? Tapsiu garsenybe, gastroliuosiu po Europos kaimus, o honorarą imsiu tik kepenine dešra...” Pasvajojo taip vilkas ir sulaukęs šeštadienio nubidzeno į Turgelių bažnytkaimį. Suuodęs, kur kultūros namai, žvilgtelėjo pro išmuštą stiklą, - ogi scenoje septyni vyrai lyg varnai kokie karksi. Ir visi kaip vienas į kiaurus juodus maišus sulindę. Vilkas nežinojo, kad tie maišai frakais vadinami. Ilgai nesvarstęs, vilkas įlindo pro langelį vidun, kažkurioj pakampėj aptiko raudoną apdriskusį audeklą, apsimuturiavo juo panašiai, kaip tie dainininkai, ir stryktelėjo ant pakylės. Po kelių švelnių fortepijono akordų vilkas nusprendė, kad pats laikas ir jam pasireikšti - ir kad užtrauks - triskart stipriau, negu buvo įpratęs kaukti miške. Dainininkai atsisuko ir nustėro - niekas kitas, kaip nelabasis! Ir puolė kas kur išmanydami! Vaikai klykė, paaugliai švilpė, moterėlės žegnojosi. Per tą grūstį apvirto

pakyla, gerokai aplamdydama vilkui šonus, kažkas užlipo jam ant uodegos, o dirigentas su lazdele ėmė tvatinti per šonkaulius. Šiaip taip išsipainiojęs iš raudono skuduro, vilkas pro fortepijono apačią išspruko laukan.

“Ne, artisto duona nėra tokia lengva, kaip kai kurie įsivaizduoja, - nutarė kiek atsipeikėjęs vilkas. - O tai lapei aš kailį tikrai nudirsiu...”

Bet lapė kitą dieną lyg niekur nieko ėmė aiškinti:

- Na, ką tu, vilkeli! Argi kur pasaulyje surasi balsingesnį už tave! Bėda ta, kad tu frako neturėjai pasisiuvęs, kaip tie septyni varnai.

- Aūū, tai tu man patari pirmiau tapti siuvėju? - sumetė vilkas.

- Labai pelningas amatas, vilkeli! Uždirbsi tiek - jog dešrą kasdien šveisi, man už gerą žodį atsidėkosi rūkyta vištele. Nuskuodė vilkas į miestą ir iškart - į pirmą pasitaikiusią siuvyklą. Toje siuvykloje siuvo kailinius. Šeimininkas, kiek įtartinais žvilgtelėjęs į naują mokinį, patikėjo jam pradžiai tik sagas. Vilkas paėmė adatą, išsirinko iš dubenėlio geltono metalo sagą ir varto kailinius, nesumodamas, prie kurio skverno tą sagą prikabinti. Tada nutarė pats pasimatuoti tuos kailinius, pasistaipė prieš veidrodį ir bakstelėjo adata. Bet kadangi veidrodyje vaizdas

atsispindi atvirkščiai, tai vilkas adata pataikė ne į kailinius, o tiesiai į pilvą. Suklykęs stryktelėjo ant siuvimo mašinos, kuri bemat įsijungė ir ėmė birbti. Vilkas pagalvojo, kad čia vėl bitės jį aptikusios, ir puolė pro duris. O šeimininkas iš paskos rėkia:

- Laikykit vagišių!

Vargais negalais vilkas paspruko. Kai vėl nuėjo pas lapę, ši jam ir sako:

- Tai matau, kūmai, šaunius kailinius pasisiuvai?

Vilkui lyg ir nesmagu pasakoti, koks jis nevykėlis, ir nudelbęs akis tik kažką sumurmėjo. O lapė sako:

- Kam tau, kūmai, dvejas vilkenas tampyti? Perkaisi, saulės smūgį gausi. Geriau už tuos kailinius aš tau duosiu tris bulves.

- O ką su jom daryti?

- Gali išsivirti ir sušveisti. Bet dar geriau pasodink - ir rudenį išsikasi trisdešimt tris.

- Tai stebuklas! – susižavėjo vilkas. - O kaip tas amatas vadinasi?

- Daržininko!

Ką darys vilkas, nusprendė tapti daržininku. Išrausė pamiškėj tris duobutes ir pasodino tas už kailinius gautas bulves. Tačiau neilgai trukus atkriuksėjo į vilko daržą šernas ir, išknisęs bulves, su apetitu jas sušlamštė. Patyręs tokią kaimyno kiaulystę, vilkas baisiai įsiuto. Suuodęs šerno pėdas, bemat puolė jam iš paskos. Ir kad susikibs abu, kad ims galynėtis, tik šeriai nuo abiejų kuokštais krenta! Taip jie iki šiol nesusitaikė: kur tik besutiktų viens kitą, tuoj ir pešasi.

O po savaitės vilkas, kiek apsilaižęs kailį, vėl nutapena pas laputę kūmutę.

- Dabar tai aš tave už kvailus patarimus, kūma, tikrai supurtysiu! Neišaugo trisdešimt trys bulvės!

- Argi aš kalta, kad tu, vilkeli, daržo tvora neaptvėrei? - ir numetė vilkui keletą kauliukų, likusių po sočių pietų, kad tasai apsiramintų.

Vilkas patriauskė kauliukų ir kiek atlėgęs vėl klausia:

- Tai kokių man dabar amatų kepeninės dešros užsidirbti?

- Ak, vilke, vilke, tavo neprilygstamus gabumus vien dangus žino! - pakėlė uodegą ir tarsi netyčia brūkštelėjo ją vilkui per nosį.

Gerokai po vidurnakčio vilkas išlindo iš lapės olos. Sliūkina kiek svirdinėdamas, mat buvo labai apspangęs nuo lapės vaišių ir pagyrų. Prisėda ant kažkurios kalvos, užvertė galvą į dangų. „Štai tas auksinis blynas tai tikrai žino, kuo aš galėčiau tapti“, - ir užėjo vilkui didelis noras pasipasakoti mėnuliui apie save. Štai kaip jis pradėjo:

Aūū - buvau pirkliu!

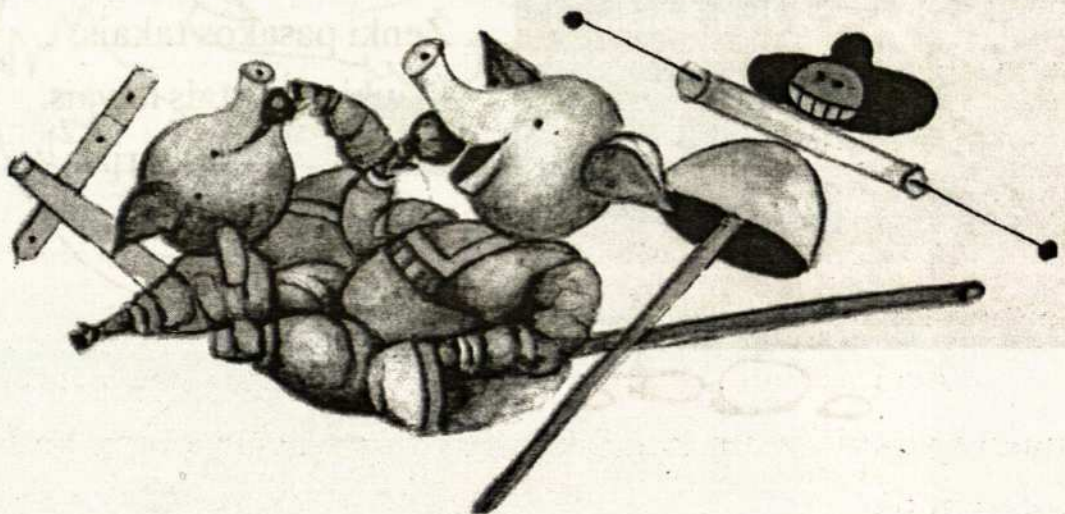
Aūū - buvau choristu!

Aūū - buvau siuvėju!

Aūū - buvau daržininku!

Aūū - kam aš dar tinku?

Taigi. Jeigu kartais, nakvodami nuošalesniame sodžiuje, išgirstumėt vilko istoriją, žinokit, jog gabusis vilkas tikrai nenori būti veltėdžiu. Jis tik nežino kokį dar amatą jam pramokus.

PRIE PILIES SLENKSČIO

JERONIMAS LAUCIUS

Taip prasideda svajonė, -
Mintimis tu jau kelionėj.
Tu išgirsti paslapčia
Saldų žodį nežinia.

Nežinia Tave pašaukia
Ir už posūkio palaukia.
Bet nubėga tuoj toliau,
Šaukdama: greičiau, greičiau.

Tu nebėgi – jau skrendi,
Nežinai kur patenki.
Tik matai, kad paslaptis
Tuoju vartus atidarys.

Paslaptis įeiti kviečia
Ir į pilį kelią tiesia, -
Fėja, Princas Tavęs laukia,
Ir mergaitė Tave šaukia.

Ženki pasakos takais,
Plauki užburtais laivais.
Ir vis pasakon sugrįžk,
Su svajone kartu tik.

NUSPALVINKI!

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai seniai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

VĖLINĖS

Senuosiuose rašytiniuose šaltiniuose rudeninė mirusiųjų minėjimo šventė vadinama Ilgėmis. Rytų Lietuvoje ji buvo žinoma Vėlinių arba dziadų vardu.

Mirusiųjų minėjimo papročiai buvo susiję su tikėjimu, kad mirusiųjų vėlės šią dieną grįžta namo aplankyti artimųjų. Todėl jas reikėjo priimti ir pavaišinti pagal protėvių apeigas. Visuose XVI–XVIII a. rašytiniuose šaltiniuose minimos vaišės, kurios buvo ruošiamos kapinėse arba namuose.

Dabar iš ankstesnių šventimų, skirtų mirusiesiems, liko tik dvi dienos: lapkričio 1-oji – Visų šventųjų šventė, ir lapkričio 2-oji – Mirusiųjų minėjimo diena, arba Vėlinės.

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Kai du pešasi -
trečias laimi.*

*Nekas kitam duobės
- pats įkrisi.*

*Nieko nepradėsi -
nieko ir nelaimėsi.*

*Svetimu protu netoli
tenujosi.*

*Drąsiems ir dievas
padedą.*

*Durnių pirkti
nereikia.*

Katalikų bažnyčia draudė burtis kaimo kapinaitėse ir atlikinėti apeigas. Tačiau ir priėmę krikščionybę, lietuviai dar ilgai (net iki XX a. pradžios) atlikinėjo savas, iš protėvių paveldėtas apeigas. Vėlinėse svarbią vietą užėmė duonos, skirtos mirusiems protėviams (vėliau dalytos elgetoms), kepimas. Dzūkai vadinamąją „dziedų“ duoną kepdavo su ypatingomis apeigomis. Iškepę kepalus, keturis kepalėlius kepdavo elgetoms. XIX a. pradžioje lietuviai vėlėms gamindavo tamsius patiekalus – kraujinius vėdarus, įvairias džiovintų grybų sriubas, košes, varškėčius. Patiekalų turėdavo būti dvylika.

Vėlinių dieną buvo laikomasi rimties ir ramybės, draudžiama linksmintis, net vaikams buvo neleidžiama garsiai žaisti, išdykauoti. Manyta, kad linksmybės labai įžeidžia vėles, todėl jos supykusios gali kaip nors kenkti gyviesiems. Beje, tikėta, kad su mirusiais kažkaip paslaptinai yra susiję elgetos, kad jie – tarsi mirusiųjų ir gyvųjų tarpininkai, todėl lietuviai elgetas gerbė, maitino, davė išmaldą. Išliko paprotys per Vėlines dalyti elgetoms maistą, ypač specialiai jiems iškeptą duoną, pasakant mirusiųjų, už kuriuos prašoma melstis, vardus.

Vėlinės ir dabar švenčiamos visoje Lietuvoje. Šią dieną suvažiuoja visi šeimos nariai, kartu lanko artimųjų kapus. Vėlinių išvakarėse sutvarkomi kapai, jie puošiami gėlėmis ir žalumynais, dedami vainikai, vakare uždegamos žvakelės. Bažnyčiose vyksta gedulingos pamaldos už mirusiuosius. Vienas iš pagrindinių šios dienos papročių yra bendros šeimos vaišės, per kurias prisimenami mirusieji.

Amerikoje populiari yra kaukių diena, kuri švenčiama spalio 31 dieną. Persirengę įvairiais kostiumais vaikai ir suaugusieji primena iš skaistyklos išleistas vėles, prašinėjančias maldų. Persirengėliai reikalauja pinigėlių, saldinių ar šiaip kokių dovanėlių.

Kaip atsirado SPALIO vardas

Be rugių lietuviui ūkininkui labai svarbūs buvo linai. Iš linų lietuviai ūkininkas ne tik gamindavo sau ir savo šeimai reikalingus audinius, bet ir juos pardudavo. Už gautus pinigus jis išigydavo būtiniausių reikmenų, kurių negalėdavo pasigaminti savo ūkyje. Spalio mėnesio vardas susijęs su linų pluošto paruošimu, nes šis procesas vykdavo būtent rudenį. Pluoštas, iš kurio gaminami lininiai siūlai, yra lino augalo stiebelio viduje. Stiebelis padengtas gana kieta, panašia į smilgos arba javo šiaudą medžiaga. Norint išimti pluoštą iš stiebelio, reikia jį sulaužyti. Tada kietosios dalys nubyra, o pluoštas gali būti apdirbamas toliau. Nutrupėjusios lino stiebelio dalys vadinamos spaliais. Kartais spaliai buvo naudojami kaip izoliacija, užpilant jų ant naujai statomo namo lubų. Dažniausiai jie būdavo išberiami arba užkasami ir po kurio laiko supūdavo ir tapdavo puikia trąša.

Surask 10 skirtumų

GINČAS SU PERKŪNU

Kariai grįžo namo
priešus nugalėję. Todėl
jų dainos buvo
linksmos. Jas vedė
didysis kunigaikštis Vytenis.
Karžygiai, persimetę per
žirgų gūbrius
pūpsančius maišus,
gabenosi karo grobį.

Vilkstinės gale varėsi
virvėmis į grandį surištus belaisvius, apsisiautusius baltais
apsiaustais su juodais kryžiais.

Prijoję Kvėdarnos pilį, belaisvius paliko, kad jie statytų
naujas medines pilies prie Nemuno. O kariai ėmė ruošti naujiems
žygiams: gamino ginklus, ruošė maistą, tvarkė žirgus.
Kunigaikštis Vytenis išsiuntinėjo pasiuntinius į kunigaikštysčių
sodybas, tėvonijas, kviesdamas vyrus prie ginklo.

Stojo blogi orai. Dienos buvo niūrios. Apsiniaukęs dangus
nieko gero nežadėjo. Kunigaikštis išjojo iš pilies su kariais
pasimankštinti. Staiga dangų užslinko juodas debesis, subliksėjo
žaibai. Ant Vytenio geležinio šalmo susikryžiavo žaibų
atspindžiai. Vytenis išgirdo įspėjimą:

- Sustok! Per 20 valdymo metų suruošei 20 karų. Užteks!
Paleisk jaunuolius, tegul dirba, augina vaikus tautos garbei.

- Kieno tai balsas? - garsiai nusistebėjo kunigaikštis
Vytenis.

- Nežinai?! Tai aš - dievas Perkūnas. Kartais mane vadina
Diviriksu - Dievo rykšte arba Trenktiniu! Mano valdžioje
dangaus ugnis - žaibas ir griausmas. Aš važinėju padangėje,

vaikštinėju žeme, o dažniausiai ilsiuosi
dangaus pilyje. Ar nežinai?!

Vytenis susimąstė. Per 20
metų niekada dievai
nepriekaištavo, negrūmojo.
Dabar pats geriausias metas
pulti vokiečius, nes jų
kariuomenė sumušta prie
Voplaukio. Reikia atkeršyti
kryžiuočiams už sudegintas
Aukaimio ir Putvių pilis prie
Nemuno.

Jis nenorėjo paklusti dievui Perkūnui ir paprieštaravo:

- Galingasis dieve, atleisk! Žinau, kovoji prieš negeroves,
tačiau ne aš esu tas nedorėlis su kuriuo turėtum kovoti. Nedorėliai
- vokiečiai. Tai jie turi būti nubausti, kad daugiau nepuldinėtų mūsų
žemių. Palaimink, dieve, mūsų naujus žygius, kaip laiminai iki šiol,
kad jie būtų sėkmingi. Antraip nerasiu sau ramybės.

- Argi mažai jiems atkeršijai?! - nenusileido Perkūnas ir staiga
vėl sužaubavo. - 1307 metais padėjai rusams sumušti kryžiuočius
prie Polocko. Į tavo valdas pateko Vitebskas, Turovo-Pinsko žemės.
Prie Rygos sumušei kalavijuočius. Prie Kursko pilies nuo tavo karių
iečių žuvo magistras Brunas, 22 riteriai ir 1500 karių. Užteks kraujo
liejimo.

Vytenis tylėjo. Teisingai Perkūnas priekaištauja. Daug Ordino
žemių pagrobta, priešai ėmė jų bijoti. Apie jo narsą žinios sklandė
net Europoje. Pirmas puldavo į mūsų, kovėsi lygiai su visais. Ne, jis
negali būti ramus, kol priešai nenugalėti. Jis turi kovoti.

- Perkūne, tu griausmu sudrebini žemę, kad ji būtų vaisinga,
- taikiai kalbėjo kunigaikštis, stengdamasis pagrįsti savo žodžius. -

Aš seku tavo pavyzdžiu. Štai Manstas, Sudargas, Mažonas atgabeno didžiulį kiekį naujų ginklų. Argi aš galiu apgauti karius, neveddamas jų į mūšį prieš kryžiuočius?! Leisk tavęs nepaklaustyti!..

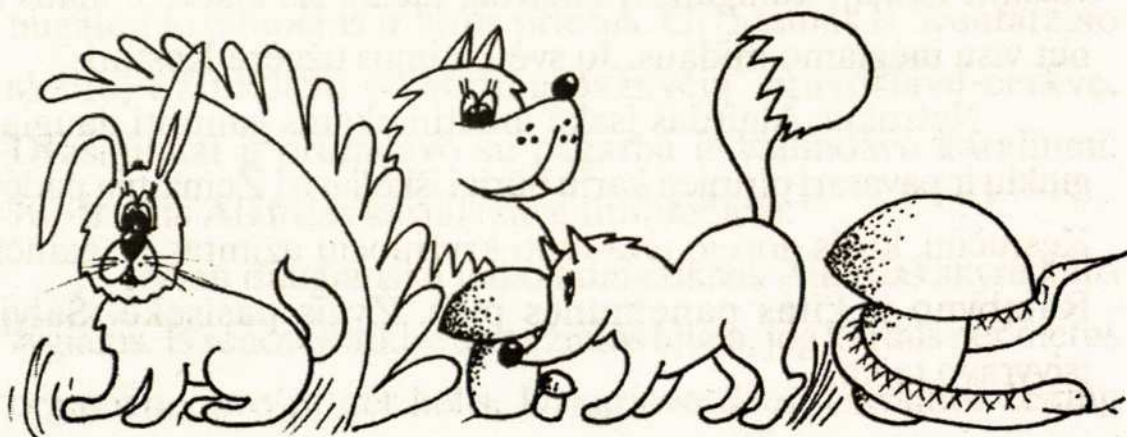
- Nutilk! - sudundėjo danguje. - Tu pelnei geriausią vietą Dausose. Tačiau, sakau tau, apsidairyk! Per tavo kovas žūna žmonės, kenčia ir nekalti. Žinau, kad nenori atsisakyti savo užmačių, todėl šaukiu tave pas save amžiams.

Trinkelėjo griaustinis, visa padangė sušvito žaibais – ugnies botagais. Vienas jų pataikė į Vytenio šalną. Kunigaikštis krito negyvas. Prapliupo lietus. Jo siela atsiskyrė nuo kūno ir pakilo į Dausas. Tai atsitiko 1315 metais.

Vytenio kūną ant laužo pašarvojo Kvėdarnos ažuolyne ir, vaidiloms pasakojant apie kunigaikščio žygius, sudegino jį su jo mylimiausiu žirgu, šarvais, ietimis ir kalavijais. Šalia jo susidegino ir jo du tarnai, tikėdami, kad ir jie, kartu su kunigaikščiu Vyteniu, pateks į Dausas.

III. Perskaityk patarles. Įrašyk praleistas raides.

Iš gražiausios p__vos varlė šoka į pelk___. Nuo v__lko bėgo, ant meškos u__bėgo. K__škis ir lapo b__jo. Š__mtas uod__ kumel__ papjauna. Alksniu gimęs, __žuolu neb__si. Jei barzdoj__ glūdėtų išmintis, tai ož__s būtų pranašu. Kartais ir karvė kišk__ pavej___. Lauk__ kaip karvė giedros. Maža gyvatė didel__ jaut__ užmuša.

AUKSO DUKATAI

Kunigaikštis Algirdas valdė Krėvą ir Vitebską. 1345 metų žiemą, siaučiant pūgai, su savo pulkais išsiruošė į žygį, apie kurį niekam nieko nesakė. Tuo pat metu iš Trakų pilies išžygiavo kunigaikščio

Kęstučio vedami kariai. Abiejų kunigaikščių pulkai susitiko Vilniuje, kur pilyje su bajorais linksmai puotavo didysis kunigaikštis Jaunutis. Jis labai nustebo pamatęs didžiojoje menėje žygiui pasirengusius savo brolius. Į nebylų Jaunučio klausimą, kas čia darosi, Algirdas pasakė:

- Nuo šiol, kaip vyriausias iš mūsų, aš būsiu Lietuvos didžiuoju kunigaikščiu. Tau, Jaunuti, sunku kariauti su kryžiuočiais, todėl vyksi į Žaslavlio kunigaikštystę ir ten gyvensi. Savo veiksmus turėsi derinti su manimi ir Kęstučiu.

Vilniaus bajorai suprātę, kad įvyko perversmas, puolė vaišinti naująjį kunigaikštį Algirdą, tačiau šis atsisakė alaus ir net visų mėgiamo midaus. Jų sveikinimus užgėrė Kęstutis.

Netrukus Algirdas įsakė amatininkams gaminti daugiau ginklų ir pavasarį pirmieji karių būriai iškeliavo į Žemaitiją padėti Kęstučiui, kuris norėjo išvaduoti kryžiuočių užimtas Ragainės, Rambyno ir kitas panemunės pilies. Žygis pasisekė. Šalyje įsivyravo taika.

Algirdas dažnai aplankydavo amatininkus, prekybininkus, tarėsi su jais, kaip gerinti gyvenimą. Kartą pamatė, kad vienas prekybininkas už druską atsiskaitė kailiais, o kitas - žalvarinėmis grivinių lazdelėmis su Gedimino stulpų ženklu gale. Jei kuri lazdelė buvo per ilga, trumpino, kapojo.

- O jei grivinas padarius apvalias, plonesnes. Vienoje pusėje būtų Gedimino stulpai, o kitoje - Vytis. Kaip antspaude.

Algirdas žinojo, kad Europos valstybės turi savo pinigus - markes, denarus...

- O kodėl mes negalime turėti savo pinigų, kuriuos vertintų ir kitose šalyse. Reikia nukalti...

Kaip tarė, taip padarė. Amatininkai išliejo formas ir išlydė sidabrinius grašius, šeštokus, iš aukso - dukatus, o pagaliau ir denarus. Prekyba iš karto pagyvėjo. Į Vilnių ėmė plaukti prekybininkai iš Švedijos, Danijos ir kitų kraštų.

Algirdas buvo vedęs Vitebsko kunigaikštytę Mariją. Ji buvo krikščionė, tačiau didysis kunigaikštis, nors ir visaip skatinamas, nesikrikštijo. Laikėsi protėvių pagoniško tikėjimo. Su savo vaikais Jogaila, Skirgaila, Švitrigaila, Andriumi ir kitais (o jų buvo net 12), eidavo į Šventaragio slėnį prie aukurų padėkoti dievams. Ypač aukojo aukas Lyginčiui, kad jis sutartų su dievu Žaliu ir neskatinėtų tautų nesantaikos. Jiems aukodavo pirmuosius nukaltus ginklus, prašydavo žynių išburti, ar pasiseks nugalėti kryžiuočius ir kitus priešus. Grįždamas iš Šventaragio slėnio, užsukdavo į katalikų bažnyčią, pravoslavų cerkvę. Dvasininkai jį priimdavo su pagarba ir vadindavo karaliumi. Juo ir pats Algirdas kartais save tituluodavo.

Tačiau daugiausiai laiko kunigaikštis Algirdas skyrė karo žygiams. Iš senovės atklydusios žinios teigia, jog kartais per metus organizuodavo jų net kelis. Užkariavo daug Ukrainos žemių,

pasiekė Maskvą, prijungė dalį Lenkijos, tačiau kryžiuočių nenugalėjo. Jis, tikėdamasis karo dievo Karamato palaimos, sakė: „Parklupdysiu kryžiuočius, nusilenks jie Lietuvos karaliui!“ Iš tikrųjų to meto Europos politikai Algirdą laikė gudriausiu karo vadu, apsukriu valdovu.

Kartą jis sužinojęs, kad kryžiuočiai ruošiasi pulti Lietuvą, prikalbino Kęstutį netikėtai užpulti Ordiną. Algirdas puolė Rygą, o Kęstutis tuo pačiu metu – Karaliaučių. Ordinas, netikėtai apgultas, vos apsigynė ir turėjo atsisakyti sumanyto žygio į Lietuvą. O lietuviai ne tik sėkmingai savąsias pilis atsiėmė, bet daugelį ir jų sugriovė. Lietuvos valstybė pasidarė Europoje didelė ir galinga, o didžiojo Lietuvos kunigaikščio vardą dar plačiau skleidė jo nurodymu nukalti aukso dukatai.

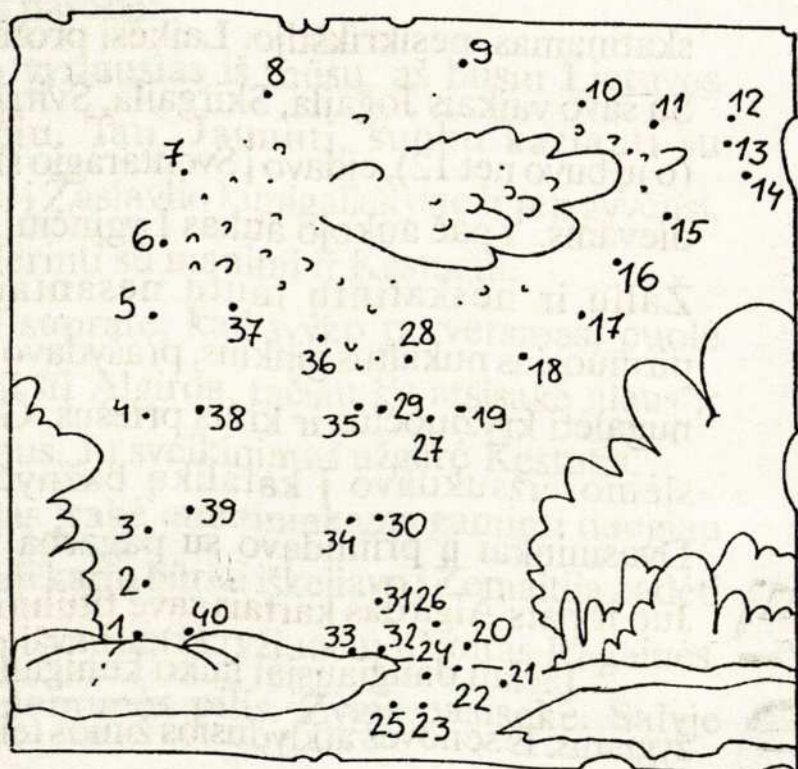
Bronius Jauniškis

„Protėvių takais. Padavimai ir pasakojimai“

LINKSMI KLAUSIMĖLIAI - SPĄSTAI

1. Koks vaikas gimsta su ūsais?
2. Kokie paukščiai, išsiritantys iš kiaušinių, patys jų nededa?
3. Kas eina su mumis maudytis, bet nesušlampa?
4. Kaip nešti vandenį rėtyje?
5. Ką bendro turi bučinyš ir piktos paskalos?
6. Koks skirtumas tarp blusos ir katės?
7. Kokių gyvūnų nebuvo Nojaus laive?

- Atsakymai:
 1. Katinas.
 2. Visi vyriškos giminės paukščiai.
 3. Šešėlis.
 4. Sušalus.
 5. Abu - iš lūpų į lūpas.
 6. Katė gali turėti blusų, bet blusa katį.
 7. Žuvis.
 8. niekuomet.

SUJUNK TAŠKELIUS

Iš mūsų kūrybos

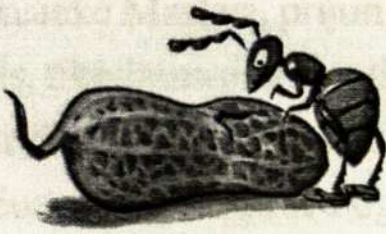

Skruzdėliukas Vilius iškeliauja

Kartą gyveno skruzdėliukas.

Jo vardas buvo Vilius. Trumpakojų akys buvo mėlynos, rankelės ilgos, plaukai trumpi. Sugalvojo jis paklajoti po didelį pasaulį. Į maišelį įsidėjo svarbiausius daiktus. Tie daiktai buvo: maistas ir drabužiai. Juos skruzdėliukui nešti buvo labai sunku. Pagaliau Vilis uždarė skruzdėlyną dureles. Greitai jis pamatė labai didelę žolę. Ji buvo labai labai toli. „Reikia ant jos užlipti. Juk reikia pasižiūrėti kelią“ galvojo Viliukas. Ilgai skruzdėliukas ėjo, bet vis dėlto priėjo didžiąją žolę. Toli toli jis pamatė nei didelį nei mažą miestelį. „Ten ir eisiu“ pagalvojo mažasis keliautojas. „Kadangi eiti reikės toli ir ilgai, tai reikėtų susirasti vietą kur galėčiau naktį permiegoti. Jau ateina vakaras. Reikia skubėti“. Taip galvojo Vilius, deja jis pasiskubino eiti ir nepastebėjo, kad nuėjo ne į tą pusę.

Skruzdėliukas pasiklysta

Kai jau pastebėjo, kad pasiklydo, ta vieta kurioje jis pasuko ne į tą pusę, buvo jau toli. Naktis jau čia pat. Kur jam pernaktvoti? Staiga jam teko pasilenkti, nes jį norėjo sučiupti vakarienei labai keistas vabalas. „Reikia iš čia bėgti“ sugalvojo skruzdėliukas. Nieko nelaukdamas jis pradėjo bėgti. O vabalas jam vijosi iš paskos. Deja, vėl Viliui nepasisekė. Jis bėgdamas vėl pasuko ne į tą pusę. Viltys nueiti į miestelį žuvo. Skruzdėliukas bebėgdamas pamatė siaurą tunelį į kurį galėjo įlįsti tik jis. Greitai jis ten įlindo su savo ryšuliu. Pagaliau jis išgelbėtas. „Ši anga visai tinka nakčiai permiegoti“. Vėl pagalvojo skruzdėliukas ir ant savo ryšulio užmigo.

Plaštakė Fiona ir paukštelis Fredis

Jau išaušo rytas ir vabaliukas buvo susiruošęs tęsti savo kelionę. Jis išlindo į lauką. Staiga jis pamatė namelį. Jis buvo labai gražus ir mažas. „Pabandysiu čia nueiti“ pagalvojo Vilius ir pabeldė į namelio duris. Duris atidarė paukštelis ir paklausė:

- Sveikas. Ar tu labai pavargai? Išalkai? Užsik čia. Mano vardas Fredis. O koks tavo vardas?

- Mano vardas Vilius. Ačiū, kad leidi čia užsukti, - atsakė Vilius ir užėjo į namus. Staiga jis pamatė plaštakę. Plaštakė tarė:

- Mano vardas Fiona. Tavo vardas Vilius? Turbūt taip, nes girdėjau kaip prisistatei. Gal norėtum užkąsti? Gal norėtum paragauti deserto? Aviečių? Riešutų? O gal visko kartu?

- Gal norėčiau užkąsti aviečių. Niekad jų neragavau ir nežinau

jų skonio. Beje, ačiū jums labai, kad esate man tokie geri. – Padėkojo skruzdėliukas. Kai greitai ir sočiai jis prisivalgė ir norėjo jau išeiti, bet paukštelis mikliai sušuko:

- Dar kojų nesusildei, o jau skubi. Gali pas mus pagyventi. Juk artėja šalčiai! Mums juk reikia draugijos!

- Ačiū labai, bet man reikia eiti į miestelį, – atsakė Vilius.

Tada Fiona paprašė, kad skruzdėliukas pasilikėtų bent dešimt dienų. Keliautojas sutiko. Greitai praėjo tas laikas. Paukšteliai ir plaštakai buvo gaila išleisti skruzdėliuką. Jie pasisiūlė su juo keliauti ir skruzdėliukas sutiko.

Baisūs nuotyčiai

Jau pirmą dieną, kai trejetukas išskrido ir išėjo, jie patyrė daug šiurpių, kvapą gniaužiančių nuotykių. Pirmasis pavojus buvo toks: kai skruzdėliukas norėjo įlįsti į pelės urvą, jį užpuolė raudonoji skruzdėlė. Fiona ir Fredis puolė gelbėti Vilį. Vos pavyko jį išgelbėti. Fredis pasiūlė Viliui skristi ant jo nugaros. Skruzdėliukas sutiko. Bet ir ore jų tyko pavojai. Plaštakę užpuolė kregždė. Tik gerai, kad plaštakių priešė nespėjo Fionos sučiupti. Fiona nuskrido toli toli ir grįžo visa pavargusi. Trečia nelaimė buvo štai tokia: Fredį užpuolė vanagas. Bet kadangi ant paukštelio sėdėjo Vilius, tai jis įkando vanagai į sparną. Baisusis paukštis nuskrido. Štai tokie buvo trejetuko nuotyčiai. Greitai visi pasiekė miestą.

Skruzdėliukas namie

Kai skruzdėliukas nusileido į apačią, jam akys vos neišsprogo. Tas miestelis buvo jo gyvenamoji vieta! Bet kaip tai galėjo būti? Gal kai Vilius užlipo ant žolės, ji pasisuko vėjui papūtus ir jis pamatė savo tėvynę. Jis juk buvo toli nuo miesto ir jo gyvenvietė atrodė toli. Tai jis pasakė savo draugams. Paukštelis ir drugelis ilgai galvojo. Vėliau jie pranešė Viliui štai tokią žinią:

- Mes nusprendėme gyventi prie jūsų miestelio. Mes jums padėsime.

- Puiku! – sušuko skruzdėliukas ir visi nuėjo statyti paukšteliiui ir plaštakai namo.

Laurynas Grušas, Tytuvėnai, Lietuva

K	A	L	N	A	S	P	E	T	E	R	B	U	R	G	A	S
Č	P	R	A	H	A	P	A	K	R	U	O	J	I	S	H	M
I	V	P	B	U	C	H	A	R	A	O	S	L	A	S	I	A
K	L	A	V	E	L	E	K	T	R	E	N	A	I	H	R	R
A	A	N	I	V	L	V	M	I	N	S	K	A	S	A	O	I
G	D	V	L	A	V	A	T	A	L	I	N	A	S	V	S	J
A	I	Ė	N	R	O	R	G	Ž	E	N	E	V	A	A	I	A
N	V	Ž	I	Š	V	N	D	T	R	A	K	A	I	N	M	M
I	O	Y	U	U	A	A	A	T	E	N	A	I	A	A	P	
U	S	S	S	V	S	O	N	P	A	R	Y	Ž	I	U	S	O
J	T	P	R	A	U	D	S	N	T	O	K	I	J	A	S	L
O	O	R	U	R	T	E	K	I	Z	A	R	A	S	A	I	Ė
R	K	F	K	Y	E	S	A	C	R	O	K	I	Š	K	I	S
K	A	F	L	G	N	A	S	A	P	A	S	V	A	L	Y	S
A	S	A	A	A	A	S	A	M	A	R	K	A	N	D	A	S
S	B	E	R	L	Y	N	A	S	B	O	S	T	O	N	A	S

SPĖLIONĖS

Kokia varnos svajonė?
Apdrausti sūrį.

Kokių iškasenų
Lietuvoje daugiausia?
Bulvių.

Kodėl kinai valgo
daugiau ryžių nei
japonai?
Todėl, kad kinų daugiau.

Ką vyras pirmiausia
padeda sode?
Savo koją.

Kada kambaryje žmogus
būna be galvos?
Kai iškiša ją pro langą.

Kokia liga nesergama
sausumoje?
Jūros liga.

Kada pasaulyje visi kalba
ta pačia kalba?
Kai gimsta.

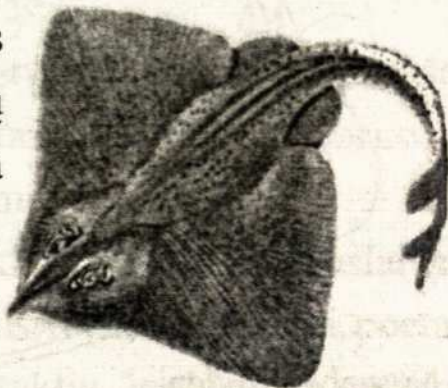
Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI?

Gelmių skrajūnės rajos

Šios daug kam baimę keliančios nuostabios sparnuotos žuvys aptinkamos ir šaltose, ir šiltose vandenynų gelmėse, netgi kai kuriuose ežeruose bei upėse. Norint jas pamatyti visai nebūtina mokėti nardyti, netgi į vandenį lipti nereikia. Jas, iššokančias iš vandens, dažnai išvysta paplūdimiui vaikščiojantys žmonės.

Rajų, kaip ir jų giminaičių ryklių, griaučiai susideda ne iš kaulų, o iš kremzlių, o nuo galvos iki pat uodegos per abu šonus eina pelekai. Yra keli šimtai rajų rūšių. Jų dydis labai įvairus: nuo kelių inčų iki kelių pėdų. Didžiausioji manta (manta biostris) gali sverti iki 2000 svarų. Nors dauguma šių skrajūnių didelės, pvz. Rajos mantos atstumas tarp sparnų galų siekia 18 pėdų, tačiau jos nėra agresyvios ir minta tik planktonu bei kitais smulkiais jūrų gyvūnais. Kai

kurių rūšių rajos veda gyvus jauniklius, kurie gimę būna mažos suaugusių žuvų kopijos.

Durklauodegės rajos taip pavadintos dėl viršutinėje ilgos uodegos dalyje styrančių nuodingų dyglių. Daugelis žmonių rajų tiesiog paniškai bijo, tačiau jos visiškai nėra piktos, netgi atvirkščiai – visai draugiškos, tačiau gindamosi nuo užpuolikų ar užpykusios, pavyzdžiui, užmintos koja, gali kirsti uodega skausmingą smūgį ir suleisti nuodus.

Durklauodegių rajų akys yra viršugalvyje, o burna – apačioje. Jos turi stiprius dantis ir žandikaulius, kuriais traiško moliuskų – savo mėgiamo maisto kiautus. Beje, pačias durklauodeges rajas žmonės irgi valgo, tad kartais jos patiekaluose atstoja austres. Durklauodegės rajos gali būti rombo formos, apskritos arba panašios į aitvarą su uodega. Rajų kūnas plokščias, todėl banguodamos pelekais jos grakščiai ir lengvai sklendo vandenyse, o ilsėdamosi guli pasislėpusios ant smėlėto dugno. Pavoingos yra elektrinės rajos, kurios užliudytos gali nutvilkyti net 100 voltų elektros srove. Šiuo ginklu elektrinės rajos naudojasi medžiodamos savo grobį. Tačiau kelis kartus ką nors sužeidusios, jos tarsi baterijos, išsikrauna, ir kurį laiką turi pailsėti, kol vėl sukaups elektros srovės.

Zodiako ženklai

Libra – Svarstyklės

Tai pirmasis rudens ženklas. Tada, kai Saulė atkeliauja į šį žanklą, diena prilygsta nakčiai, paskui naktis tampa vis galingesnė, ir tamsa galutinai nugali šviesą.

Graikai šį ženklą ir žvaigždyną vadino „Skorpiono žnyplėmis“. Anot graikų astronomo Higinio, Skorpionas toks didelis, kad apima net du ženklus: viename guli jis pats, o kitame - jo žnyplės. Romėnai, norėdami įamžinti Cezario teisingumą ir principingumą, savo žvaigždėlapiuose pradėjo piešti Cezarį su svarstyklėmis rankose. Vėliau vietoj jo imta piešti tik vyrą laikantį svarstykles rankose. Dar vėliau arabai, kuriems religija draudė piešti žmones, žvaigždėlapiuose ėmė vaizduoti tik svarstykles. Svarstyklės yra vienintelis „negyvas“ Zodiako simbolis, todėl gali būti, kad seniausiąjame Zodiake toje vietoje buvęs kitas ženklas.

Svarstyklės – oro stichijos ženklas. Ją geriausiai išreiškia paukščiai, todėl Svarstyklės vadintos „Paukščių ženklų“. Pagal Zodiako klasifikaciją kadaise „Svarstyklių gyvūnais“ laikyti ereliai, sakalai, karveliai, gandrai.

Svarstyklių žvaigždyną galima išvysti birželį. Žvaigždyne spindi keturios ne itin ryškios žvaigždės.

Simbolinis Svarstyklių žmogus turėjęs panėšėti į paukštį: jis buvęs pailgos galvos, smulkių, taisyklingų veido bruožų. Moterys ilgai atrodančios jaunos ir simpatiškos.

Pagal tradiciją Svarstyklių ženklo žmonės daugiausiai yra finansininkai, teisininkai, architektai, rašytojai, menininkai, poetai.

Paprastai gimusieji po Svarstyklių ženklu yra puikios

sveikatos. Jie auga stiprūs, retai serga. Didžiausias Svarstyklių troškimas - būti patraukliems, patikti. Šie žmonės bijo ką nors įskaudinti. Gyvendamos jausmais, savo jautrumą, baimę būti užgautoms ir atstumtoms Svarstyklės slepia po išorinės ramybės kauke.

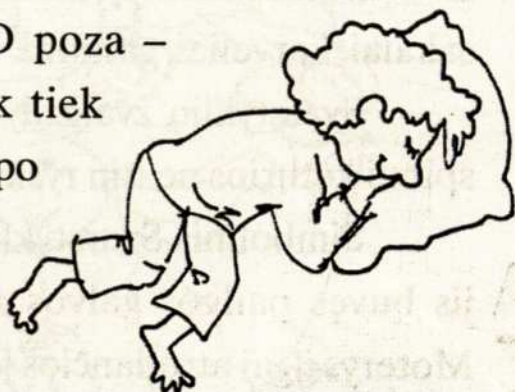
Kaip tu miegi?

Susirietęs į kamuoliuką ar išsitiesęs? Ant šono ar plačiai išsikėtojęs? Vos ne iki pakaušio įsisukęs į antklodę, o gal... klūpėdamas? Greičiausiai taip, kaip tau patogiau, tiesa? Tačiau, pasirodo, ne vien patogumas svarbu. Ar žinotai, kad vakare nerdamas į palatą tu tampi tokiu, kokiu esi iš tikrųjų? Na, žinoma, miegodami mes galime daug kartų keisti pozą, bet vis tiek turime mėgstamiausią, be kurios negalime užmigti.

VAIKO poza – miegama susirietus į kamuoliuką, dažnai apsiglėbus kokį nors minkštą daiktą. Dieną toks žmogus yra gana uždaras, nepatiklus, neretai priklauso nuo kitų. Pasitiki tik pačiais artimiausiais žmonėmis.

PUSIAU VAIKO poza – miegama pasivertus ant šono, šiek tiek parietus kojas, vieną ranką pakišus po skruostu. Toks žmogus gali lengvai prisitaikyti prie aplinkybių, nėra išlepęs. Jis santūrus ir patikimas, bet nelinkęs užjausti.

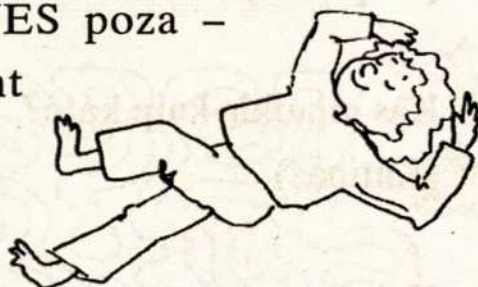
MUMIJOS poza – miegama beveik iki viršugalvio įsivyniojus į antklodę. Tai mieli ir nuoširdūs žmonės, kurie dieną įtemptai dirba, todėl naktį stengiasi pailsėti, „atsiriboti“ nuo visko pasislėpdami kokone.

KARALIAUS poza – miegama ant nugaros, patogiai išsitiesus, atsipalaidavus. Taip besiilsintys žmonės dieną jaučiasi esą kone valdovai. Jie mėgsta būti dėmesio centre, būti lyderiais. Be galo pasitiki savimi, bet yra atsargūs.

KATĖS poza – miegama beveik ant šono, vieną ranką padėjus virš galvos, kita priglaudus antklodę prie smakro. Taip ilsisi žmogus, prireikus pasiruošęs aršiai gintis. Dieną jam stinga dėmesio ir švelnumo.

BEŽDŽIONĖS poza – miegama ant nugaros, rankas atmetus virš galvos, pasukus vieną klubą. Toks žmogus turi daug kompleksų. Viena jo pusė nuolat ieško, kita priešinasi, viena trokšta, kita – neleidžia.

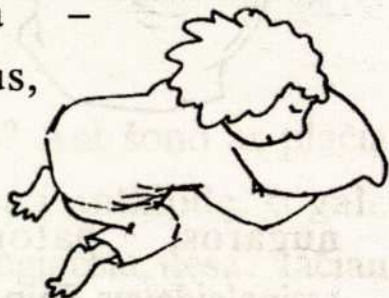

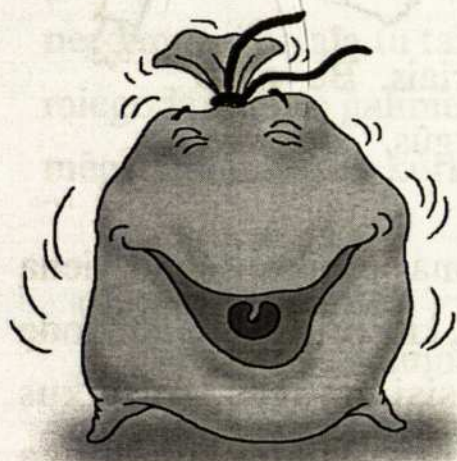
TIESIOJI poza – miegama ant pilvo, sudėtomis virš galvos rankomis, kartais padėjus skruostą ant plaštakų. Šis žmogus nemėgsta netikėtumų, viską stengiasi planuoti, yra atidus.

SFINKSO poza –

miegama atsiklaupus, padėjus galvą ant pagalvės ir apkabinus ją rankomis. Taip miega aktyvūs, žaismingi, turintys lakią vaizduotę žmonės.

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

Be ko neiškepsi duonos?
(Be plutos)

Kas miaukia kaip katė?
(Katinas)

Koks žmogus neturi apetito?
(Pavalgęs)

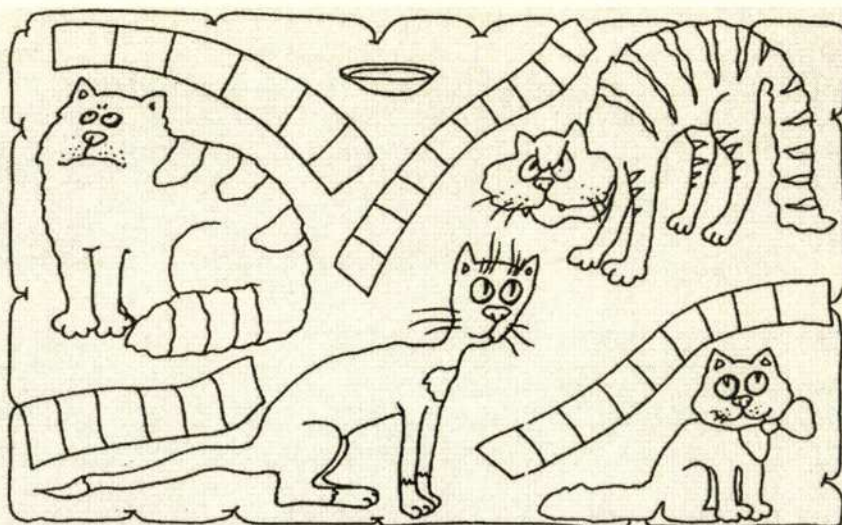
Ko kambaryje nematyti?
(Šilumos)

Kam geriausia patikėti paslaptį?
(Melagiui, nes jeigu ir išplepės,
juo vis tiek niekas nepatikės)

Kam žmogui reikalinga galva?
(Kad neprilytų į pilvą)

Koki vandenį galima kapoti?
(Sušalusį)

Kodėl žuvys plaukioja?
(Todėl, kad vaikščioti nemoka)

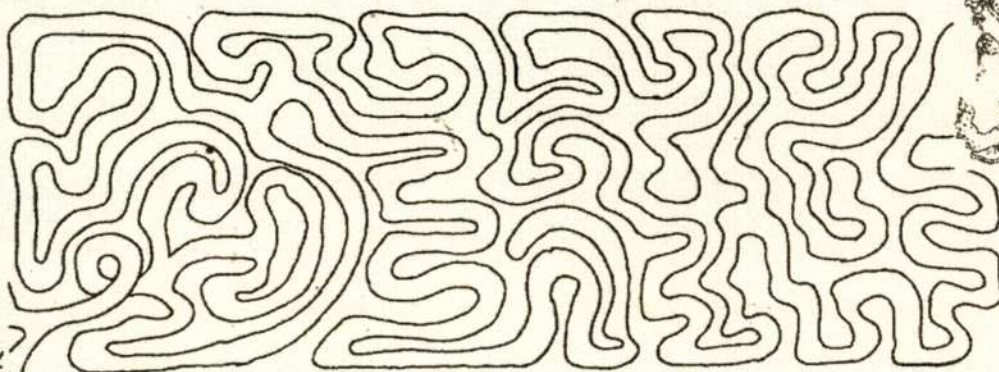

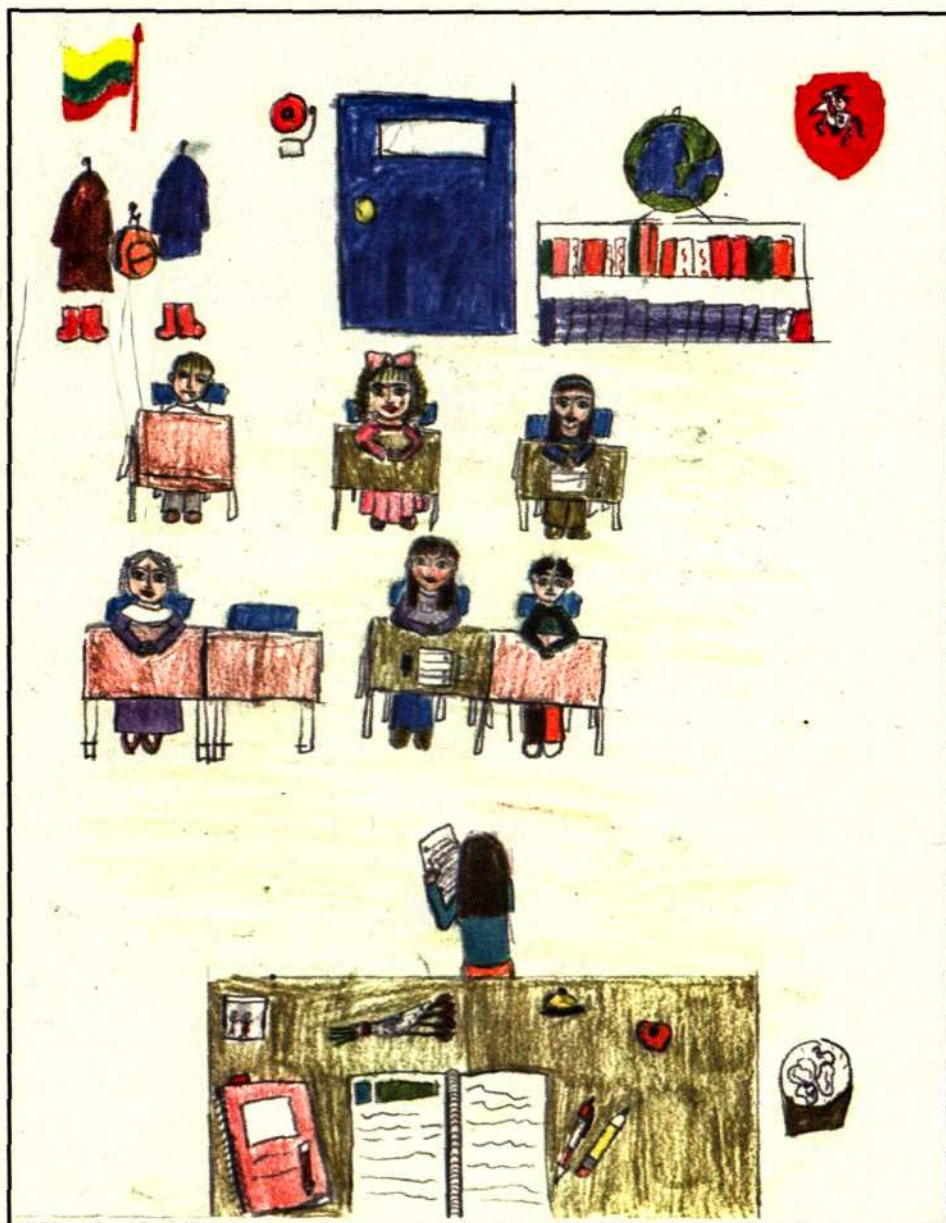
Sugalvokite ir įrašykite katinams vardus.

Surask 15 skirtumų

KAIP
RITERIUI
PASIEKTI
DRAKONĄ

Dainos Bandžiulytės piešinys.

ISSN 1078-411X

EGLUTĖ

8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911